„Mis ſa enneſe kaſa tood?" kisſendas issa hirmſa heälega lapſe wasto.—„Sedda kimpo kuiwa okstega," wastas weike Maria, agga útles weel röömſa näoga: „Toon ka enneſe kaſa úhhe kalli armſa ſüddame sõbra, kes ni joukas ja úhtlaſe ni halleda melega on, et ennam kui rohkeste ſaab meid aidata, siis kui meie ennaſt temma ommaks anname. Se ei olle temmale úhtegi raske asſi, sind, oh armas eideke, úhhe ſannaga terweks tehha, ja tadile nahka ſata temma kingiſeppa tõ tarwis, ning meile keikidele meie parrajat tarwiduſt murretſeda. Jeſus on temma nimmi." — „Mis ſa ſeäl jamſid ommas ſeggatſes peas", kisſendas mees, „kui ſinna temmaſt wait ei olle, siis katſu. Kui ollekſid enneminne kerjamisſe warral tinga rahha leiwa tarwis tonud, ſe olleks hopis ennam maksnud."

Tunni aial pärraſt astus úks naesterahwas hurtſiko tuppa ja ponni úhhe korwi laua peäle útteldes: „Kirriko õppetaja on

teie kibbedaſt puduſt kuulnud. Temma ſadab teile essi otſa nattukeſt toito, ja lubbab, et temma tahhab pärraſt isse tulla teid waatma, et ſaaks teiega nõu piddada, mil wisil ſeſt häddaſt peästetud ſaakſite." — Mees seisis seäl kui pu ſammas, tahtis tännada, agga ei ſanud ſanno ſuuſt wälja, niſammoti wähhe naene, kellel silma pisarad heält lämmatasid. Maria úksnes hüdis: „Eks ſe taewalik waewaliste hinge sõbber Jeſus, kedda minna unnenäegemisſes näägin ja kes meile abbi tootas, eks ſe ei olle nüüd jubba omma armo ſanna tõeks teinud ja kirriko õppetaja läbbi ſedda ſuurt head läkkitanud! Tänname tuhhat ja tuhhat korda Jeſandat ja úhtlaſe ka ſedda lahket kirriko õppetajat, kelle tullemiſt pitki silmi otame." Pärraſt kui wõõras naesterahwas olli ärralãinud ja et nemmad ſeäl perres ammuſt aiaſt jälle úkskord ollid kõhhud täitnud, langes issa esſimeſt korda põlwili mahha ja tisſendas: „Oh Jummal, Jummal! olle mulle raske pattuſele

Eesti-ma rahwa Kalender 1844, 24